Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE

(druhého senátu)

28. října 2010 *

„Veřejná služba — Úředníci — Rozhodnutí o propuštění — Povinnost jednat s náležitou péčí — Odborná nezpůsobilost — Zdravotní důvody“

Ve věci F-92/09,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článků 236 ES a 152 AE,

**U**, bývalý úředník Evropského parlamentu, s bydlištěm v Lucemburku (Lucembursko), zastoupený F. Moysem a A. Salernem, advokáti,

žalobce,

proti

**Evropskému parlamentu**, zastoupenému S. Seyr, K. Zejdovou a J. F. de Wachterem, jako zmocněnci,

žalovanému,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (druhý senát),

ve složení H. Tagaras, předseda, S. Van Raepenbusch (zpravodaj) a M. I. Rofes i Pujol, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: R. Schiano, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 8. července 2010,

vydává tento

**Rozsudek**

1 Žalobou došlou kanceláři Soudu dne 6. listopadu 2009 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 6. července 2009, kterým jej Evropský parlament s účinností od 1. září 2009 propustil (dále jen „napadené rozhodnutí“), a zaplacení částky 15 000 eur, s výhradou veškerých změn, jako náhrady za nemajetkovou újmu, která mu dle jeho tvrzení vznikla.

* Jednací jazyk: francouzština.

## Právní rámec

2 Článek 9 odst. 6 služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“) stanoví:

„Stanovisko smíšeného poradního výboru [pro otázky odborné nezpůsobilosti] se vyžaduje k použití článku 51.“

3 Článek 24 služebního řádu stanoví:

„[Unie] pomáh[á] všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.

Společně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce.“

4 Článek 51 služebního řádu stanoví:

„1. Každý orgán vymezí postupy, jak odhalovat, řešit a napravovat případy nezpůsobilosti včasným a přiměřeným způsobem. Jakmile jsou uvedené postupy vyčerpány a prokáže-li se, že úředník je na základě po sobě jdoucích pravidelných posudků uvedených v článku 43 nadále nezpůsobilý vykonávat své služební povinnosti, může být propuštěn, přeřazen do nižší platové třídy nebo do nižší funkční skupiny ve stejné platové třídě nebo do nižšího platového stupně.

2. Každý návrh na propuštění, přeřazení do nižší platové třídy nebo do nižší funkční skupiny musí obsahovat důvody, na kterých je založen, a musí být předložen dotčenému úředníkovi. Návrh orgánu oprávněného ke jmenování se předloží smíšenému poradnímu výboru uvedenému v čl. 9 odst. 6.

3. Úředník má právo získat svůj úplný osobní spis a pořídit opisy všech dokumentů, které s postupem souvisejí. Na přípravu obhajoby má úředník přinejmenším patnáct dnů ode dne obdržení návrhu. Úředníkovi může být nápomocna osoba podle jeho výběru. Úředník může předložit písemné připomínky. Jeho stanovisko bude vyslechnuto smíšeným poradním výborem. Úředník může také povolat svědky.

4. Orgán je před smíšeným poradním výborem zastupován úředníkem, kterého pro uvedený účel určí orgán oprávněný ke jmenování. Tento úředník má stejná práva jako dotčený úředník.

5. S ohledem na návrh podle odstavce 2 a veškerá ústní a písemná prohlášení dotčeného úředníka nebo svědků přijme smíšený poradní výbor většinou hlasů odůvodněné stanovisko, v němž uvede opatření, které považuje vzhledem k vyžádaným skutečnostem za přiměřené. Uvedené stanovisko předloží orgánu oprávněnému ke jmenování a dotčenému úředníkovi do dvou měsíců ode dne, kdy mu byla záležitost přednesena. Předseda nehlasuje o rozhodnutích smíšeného poradního výboru s výjimkou procedurálních záležitostí a v případech paritního počtu hlasů.

Orgán oprávněný ke jmenování rozhodne do dvou měsíců od přijetí stanoviska smíšeného poradního výboru a po vyslechnutí úředníka. Rozhodnutí se odůvodňuje. Obsahuje datum, k němuž rozhodnutí nabývá účinku.

6. Úředník propuštěný pro nezpůsobilost má po dobu vymezenou v odstavci 7 nárok na měsíční odstupné ve výši základního měsíčního platu úředníka v prvním platovém stupni platové třídy 1. Po stejnou dobu má úředník také nárok na rodinné přídavky stanovené v článku 67. Příspěvek na domácnost se vypočítá z výše základního měsíčního platu úředníka v platové třídě 1 v souladu s článkem 1 přílohy VII.

Příspěvek se nevyplácí, odstoupí-li úředník po zahájení postupu stanoveného v odstavcích 1, 2 a 3 nebo má-li nárok na bezodkladnou výplatu plné výše důchodu. Má-li úředník nárok na podporu v nezaměstnanosti na základě vnitrostátního programu podpory v nezaměstnanosti, odečte se výše uvedené podpory od uvedeného příspěvku.

7. Doba, po kterou budou prováděny platby uvedené v odstavci 6, je:

a) tři měsíce, má-li úředník odslouženo ke dni přijetí rozhodnutí o jeho propuštění méně než pět služebních let,

b) šest měsíců, má-li úředník odslouženo více než [nejméně] pět služebních let, ale méně než deset,

c) devět měsíců, má-li úředník odslouženo nejméně 10 služebních let, ale méně než 20,

d) 12 měsíců, má-li úředník odslouženo více než 20 služebních let.

8. Úředníci, kteří jsou přeřazeni do nižší platové třídy nebo do nižší funkční skupiny z důvodu nezpůsobilosti, mohou po uplynutí šesti let požádat o výmaz veškerých odkazů na uvedené opatření z jejich osobního spisu.

9. Úředníci mají nárok na náhradu přiměřených výdajů vzniklých z jejich podnětu v průběhu řízení, včetně poplatků za externího obhájce, který není zaměstnancem orgánu, pokud řízení stanovené v tomto článku skončí, aniž by bylo přijato jakékoli rozhodnutí o propuštění, přeřazení úředníka do nižší platové třídy nebo do nižší funkční skupiny.“

5 Článek 59 služebního řádu stanoví:

„Úředník, který prokáže neschopnost vykonávat své služební povinnosti z důvodu nemoci nebo úrazu, má nárok na volno z důvodu nemoci.

[…]

4. Pokud volno z důvodů nemoci kteréhokoli úředníka celkově přesáhne v průběhu tří let dvanáct měsíců, může orgán oprávněný ke jmenování takový případ předložit výboru pro otázky invalidity.

5. Úředník může být vyzván, aby po vyšetření lékařem orgánu nastoupil dovolenou, vyžaduje-li to jeho zdravotní stav nebo vyskytne-li se v rodině nakažlivé onemocnění.

[…]“

6 Článek 1 vnitřních pravidel o postupu ke zvyšování kvality práce uplatňovaném v rámci odhalování, řešení a napravování potenciálních případů odborné nezpůsobilosti úředníků, přijatých předsednictvem Parlamentu dne 3. července 2006 (dále jen „vnitřní pravidla“), stanoví:

„Postup řešení odborné nezpůsobilosti stanovený těmito vnitřními pravidly v souladu s čl. 51 odst. 1 služebního řádu (dále jen ‚postup ke zvyšování kvality práce‘) má za cíl zajistit systematické řešení každého případu již v ranném stadiu, aby se dotyčnému úředníkovi napomohlo v opětovném dosažení požadovaného stupně výkonnosti při plnění úkolů popsaných v hodnotícím posudku v souladu s pracovní náplní k danému pracovnímu místu, a aby se tedy vůči němu nemusela přijímat opatření stanovená v článku 51 služebního řádu (propuštění, přeřazení do nižší platové třídy nebo do nižší funkční skupiny ve stejné platové třídě nebo do nižšího platového stupně).“

7 Článek 3 odst. 1 vnitřních pravidel stanoví:

„Postup ke zvyšování kvality práce se provádí současně s posudkovým řízením upraveným v obecných prováděcích ustanoveních týkajících se hodnotících posudků […] (dále jen ‚OPU HP‘).“

8 Článek 7 vnitřních pravidel stanoví:

„1. Jakmile se odhalí náznaky odborné nezpůsobilosti, první hodnotitel pozve úředníka oznámením k pohovoru a upřesní mu předmět pohovoru. V tomto oznámení poučí úředníka o jeho právech, která jsou uvedena v článku 14 těchto pravidel. Po skončení pohovoru první hodnotitel uvědomí konečného hodnotitele řádně odůvodněným dopisem. Úředník obdrží kopii tohoto dopisu.

2. Konečný hodnotitel se případně obrátí na [ř]editelství pro [s]trategii lidských zdrojů, [generální ředitelství (GŘ) pro ‚Personál‘] s žádostí o ustanovení poradce. Konečný hodnotitel bezodkladně pozve úředníka k pohovoru. Pohovoru se zúčastní také první hodnotitel a poradce.

3. Při pohovoru určí konečný hodnotitel důvody zjištěných nedostatků, případně rozhodne o zahájení postupu ke zvyšování kvality práce a stanoví úředníkovi podpůrný program (dále jen ‚plán zvyšování kvality práce‘). Konečný hodnotitel uvědomí úředníka o veškerých důsledcích postupu ke zvyšování kvality práce.

[…]“

9 Článek 8 vnitřních pravidel stanoví:

„1. Dospěje-li konečný hodnotitel při pohovoru podle článku 7 […] k závěru, že náznaky pozorované u úředníka lze přičíst potížím zdravotní povahy, nebo pokud se úředník o takových potížích zmíní, neprodleně si vyžádá informace od [l]ékařské služby. V tomto případě se přijetí případného rozhodnutí o zahájení postupu ke zvyšování kvality práce a stanovení plánu zvyšování kvality práce odloží až do obdržení odpovědi [l]ékařské služby.

2. Lékařská služba sdělí písemně svou odpověď konečnému hodnotiteli, dotyčnému úředníkovi a poradci, přičemž musí plně zachovávat lékařské tajemství a dodržovat důvěrný charakter osobních údajů.

3. Pokud [l]ékařská služba odpoví, že situaci úředníka je třeba řešit výlučně podle ustanovení služebního řádu týkajících se zdravotního stavu úředníků, nemůže s ním konečný hodnotitel zahájit postup ke zvyšování kvality práce. Úředník, první hodnotitel a poradce o tom budou informováni.

4. V opačném případě konečný hodnotitel opět pozve úředníka, prvního hodnotitele a poradce za účelem zahájení postupu ke zvyšování kvality práce a stanovení plánu zvyšování kvality práce.

5. Lékařská služba může kdykoli později uvědomit písemně konečného hodnotitele a úředníka o posouzení úředníkova zdravotního stavu, jakož i o závěrech, které z toho vyvodila. První hodnotitel, poradce a dotyčný úředník o tom budou informováni. Na základě těchto závěrů může konečný hodnotitel rozhodnout buď o zahájení postupu ke zvyšování kvality práce, nebo o ukončení již zahájeného postupu.“

10 Článek 12 vnitřních pravidel stanoví:

„1. V průběhu července se na základě pohovoru obou hodnotitelů s úředníkem, konaného za přítomnosti poradce, vypracuje dílčí posudek podle čl. 17 druhého pododstavce OPU HP. Oba hodnotitelé a úředník připojí na dílčí posudek datum a podpis a úředník do něj případně může doplnit své připomínky. Poradce obdrží jeho kopii.

2. Obsahuje-li dílčí posudek závěr, že u úředníka již nejsou dány náznaky odborné nezpůsobilosti, konečný hodnotitel postup ke zvyšování kvality práce ukončí a článek 13 […] se nepoužije. V opačném případě konečný hodnotitel na základě stanoviska poradce potvrdí pokračování postupu ke zvyšování kvality práce až do konce referenčního roku. V obou případech je úředník informován písemným oznámením.

[…]“

## Skutkový základ sporu

11 Žalobce byl dne 1. května 2005 jmenován úředníkem Parlamentu na místo administrativního pracovníka v platové třídě C*1 (nyní AST 1). Po skončení zkušební doby, která proběhla v období od 1. května 2005 do 31. ledna 2006 v oddělení „Plánování a zpracování žádostí“ v rámci GŘ „Překlad a ediční činnost“, získal definitivu.

12 V hodnotícím posudku za rok 2005 žalobcův první hodnotitel uvedl, že žalobce je ceněným novým kolegou. V tomtéž hodnotícím posudku byl označen za úředníka se zásluhami.

13 Ve svém hodnotícím posudku za rok 2006 byl sice žalobce nadále hodnocen jako úředník, který má zásluhy, nicméně v něm bylo uvedeno i to, že by měl zlepšit své schopnosti v oblasti komunikace, že kvůli nedostatečné komunikaci leckdy dochází k problémům v oblasti mezilidských vztahů, a že „přestože je jeho výkonnost uspokojivá, [jeho] ochota komunikovat se členy týmu se zhoršila“.

14 Dopisem ze dne 10. července 2007 vyzval vedoucí kanceláře oddělení „Plánování a zpracování žádostí“ při GŘ „Překlad a ediční činnost“ (dále jen „vedoucí kanceláře“) generálního ředitele tohoto GŘ (dále jen „generální ředitel“), aby ve vztahu k žalobci „zvážil možnost zahájení postupu ke zvyšování kvality práce“. V tomto dopise se vedoucí kanceláře zmínil o tom, že s žalobcem vedl dne 9. července 2007 pohovor podle ustanovení čl. 7 odst. 1 vnitřních pravidel.

15 Vedoucí kanceláře také zaslal generálnímu řediteli dopis ze dne 8. srpna 2007, v němž se zmiňoval zejména o tom, že žalobce nezpracovává žádosti o překlad odpovídajícím způsobem, o jeho neschopnosti komunikovat s kolegy, o jeho nepravidelných absencích, jakož i o jeho neslušném a neprofesním chování. V tomto dopise dále uvedl:

„[Žalobce] je osobou s univerzitním vzděláním, která se pravděpodobně cítí frustrovaná tím, že musí plnit úkoly asistenta. Mám zcela zřetelný dojem, že [žalobce] prací opovrhuje a považuje ji za zbytečnou. Také je třeba poznamenat, že se jeho výkony a vystupování po získání definitivy radikálně změnily.“

16 Na základě čl. 7 odst. 2 vnitřních pravidel se žalobce účastnil dvou pohovorů, a to ve dnech 17. a 20. září 2007. Po těchto pohovorech byl dne 24. září 2007 zahájen postup ke zvyšování kvality práce s plánem zvyšování kvality práce platným až do 31. prosince 2007. V rámci tohoto postupu byl vedoucí kanceláře prvním hodnotitelem a generální ředitel konečným hodnotitelem.

17 Po dalším pohovoru s žalobcem, který se konal dne 3. prosince 2007, generální ředitel v dopise ze dne 10. prosince 2007 rozhodl o prodloužení postupu ke zvyšování kvality práce. V tomto dopise nicméně konstatoval, že od zahájení postupu ke zvyšování kvality práce došlo k pokrokům v kvalitě výkonů a v chování žalobce.

18 V hodnotícím posudku za rok 2007 vypracovaném v březnu a dubnu 2008 bylo mimo jiné uvedeno, že se žalobcovy výkony v průběhu roku 2007 i přes častá upozornění velmi zhoršily. V tomto posudku již ostatně žalobce nebyl označen za úředníka se zásluhami.

19 Na základě článku 12 vnitřních pravidel byl v červenci 2008 vypracován dílčí posudek. V tomto posudku, který se týkal období od 1. ledna do 30. června 2008, bylo mimo jiné uvedeno, že žalobce částečně zlepšil své vystupování vůči útvarům a kolegům, s nimiž přichází do styku. Posudek sice neobsahoval závěr o odborné nezpůsobilosti, nicméně se v něm uvádělo, že zjištěné zlepšení musí být ještě potvrzeno stabilním a dlouhodobým pokrokem v celkové výkonnosti.

20 Dopisem ze dne 9. července 2008 vedoucí kanceláře žalobci oznámil, že postup ke zvyšování kvality práce bude pokračovat až do konce roku 2008.

21 Dne 12. srpna 2008 byl žalobce vyzván, aby se dne 14. srpna 2008 dostavil k lékařské službě.

22 Na žádost vedoucího lidských zdrojů GŘ „Překlad a ediční činnost“, který byl znepokojen tím, že žalobce nereagoval na výzvu lékařské služby zmíněnou v předchozím bodě, se dne 4. září 2008 dostavila na žalobcovo pracoviště sociální asistentka Parlamentu. Podle této sociální asistentky jí žalobce při tomto rozhovoru sdělil, že si o něj nadřízení nemusejí „dělat starosti“.

23 Při pohovoru za přítomnosti vedoucího kanceláře, který se konal v rámci postupu ke zvyšování kvality práce, bylo dne 13. října 2008 žalobci navrženo převedení do oddělení „X“ v rámci GŘ „Překlad a ediční činnost“. Žalobce tento návrh přijal kladně a do uvedeného oddělení tedy nastoupil během října 2008. Při výše zmíněném pohovoru bylo rozhodnuto, že konečný pohovor ohledně postupu ke zvyšování kvality práce bude přesunut již na 26. listopadu 2008, jelikož žalobce bude v prosinci 2008 čerpat dovolenou za kalendářní rok.

24 Dne 19. listopadu 2008 byl vedoucímu kanceláře a generálnímu řediteli doručen e-mail zaslaný jedním z administrátorů oddělení „X“, k němuž byl přiložen zápis ze schůze, která se konala dne 5. listopadu 2008 mezi tímto administrátorem a vedoucím uvedeného oddělení a jejímž předmětem bylo začlenění žalobce do tohoto oddělení. V tomto zápisu se mimo jiné uvádělo, že žalobce projevuje dobrou vůli, má však problémy s komunikací se svými kolegy, kvůli svému chování je v rámci útvaru osamocený a vedoucí daného oddělení se obává, že toto chování v dlouhodobém výhledu zhorší atmosféru v oddělení. V tomto zápisu také stálo, že byla vyvinuta veškerá snaha o to, aby byla žalobci v případě potřeby poskytnuta psychologická pomoc ze strany lékaře nebo sociálního pracovníka, ale žalobce jakékoli problémy popřel a veškerou pomoc odmítl.

25 Dne 20. listopadu 2008 se žalobce na výzvu dostavil k pověřenému lékaři Parlamentu, a to za částečné přítomnosti sociální asistentky Parlamentu.

26 Při pohovoru zmíněném v bodě 23 tohoto rozsudku byl žalobce informován o tom, že jeho výkony v oddělení „X“ nebyly považovány za uspokojivé a že jeho potíže mají pravděpodobně původ v jeho vlastním chování. Vedoucí kanceláře také žalobci dělil, že orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“) navrhne jeho propuštění.

27 Na základě článku 13 vnitřních pravidel byl dne 18. prosince 2008 vypracován zvláštní posudek. V tomto posudku bylo mimo jiné uvedeno, že skutečnost, že se práce a chování žalobce v oddělení „X“ nezlepšily, ukazuje, že jeho potíže byly způsobeny pouze jeho vlastním chováním, a nikoli jeho kolegy nebo tím, že pracuje v multikulturním prostředí. Vedoucí kanceláře a vedoucí oddělení „Zpracovávání žádostí“ závěrem navrhli OOJ, aby byl žalobce propuštěn z důvodu jeho přetrvávajících nedostatků v oblasti komunikace, řešení sporů a neochoty chápat či plnit pokyny a nést odpovědnost za své jednání.

28 V hodnotícím posudku za rok 2008 vypracovaném v únoru 2009 byly zmíněny tytéž problémy, jaké byly uvedeny na závěr zvláštního posudku vypracovaného dne 18. prosince 2008.

29 Smíšený poradní výbor pro otázky odborné nezpůsobilosti (dále jen „výbor“) tedy byl vyzván k podání stanoviska k návrhu na žalobcovo propuštění.

30 Ve stanovisku vydaném jednohlasně dne 14. května 2009 (dále jen „stanovisko“) výbor uvedl, že nejenže mu některé z osob, které s žalobcem pracovaly, sdělily, že mají pochybnosti o jeho duševním stavu, ale že má také sám z jeho slov zřetelný dojem, že jeho duševní stav je nestabilní nebo narušený.

31 Výbor také sdělil, že se během slyšení, která konal, ukázalo, že žalobcovi nadřízení mají shodný názor, že se žalobce krátce poté, co získal definitivu, začal chovat nezvykle, což zahrnovalo mimo jiné opakující se záchvaty antisociálního chování vůči kolegům, odmítání plnit úkoly, které mu byly svěřeny, a to bez zjevného důvodu nebo z výstředních důvodů, nebo také nemístné výbuchy smíchu. Během práce výboru se navíc ukázalo, že GŘ „Překlad a ediční činnost“ kontaktovalo lékařskou službu Parlamentu v srpnu 2008 a ta žalobci navrhla schůzku za účelem posouzení „náznaků případné deprese“, které pozorovala již v prosinci 2006, ale žalobce na tuto výzvu nereagoval; GŘ „Překlad a ediční činnost“ tedy požádalo lékařskou službu Parlamentu, aby zasáhla, ale žalobce reagoval odmítavě.

32 Výbor ve stanovisku vyslovil závěr, že žalobce není schopen uspokojivě plnit pracovní úkoly, které mu byly zadány, a pracovat v rámci takového multikulturního prostředí, jaké panuje v Parlamentu. Dále dospěl k závěru, že administrativa musí zjistit, zda je žalobcova odborná nezpůsobilost způsobena zdravotními důvody. Nakonec schválil návrh na propuštění, pokud se prokáže, že žalobcovu odbornou nezpůsobilost nelze připisovat zdravotním důvodům, nebo pokud se žalobce odmítne podrobit lékařskému vyšetření nezbytnému k vyvrácení možnosti, že jeho pracovní potíže mají původ v jeho zdravotním stavu.

33 Žalobce byl administrativou vyslechnut dne 25. června 2009 a napadeným rozhodnutím, které mu bylo oznámeno dne 7. července 2009, byl propuštěn.

34 Pověřený lékař Parlamentu v Lucemburku požádal dne 7. srpna 2009 lékaře specializovaného v oboru psychiatrie o žalobcovo vyšetření. Tento psychiatr ve svém stanovisku podaném dopisem ze dne 18. srpna 2009 diagnostikoval „poruchu osobnosti křehkého typu“, nejdříve ale uvedl:

„Psychiatrické vyšetření neukazuje žádné známky duševní zmatenosti: [žalobce] se dobře orientuje v čase a prostoru. Nejeví přímé psychotické symptomy. [Žalobce] nevyjadřuje žádné sebevražedné myšlenkové konstrukce. V jeho projevu jsem naopak zaznamenal takřka nepozorované myšlenky o pronásledování. Je u něj přítomný pocit, že byl poškozen, a dojem, že ho nemají rádi, že ho jeho kolegové nechápou a že nikdo nebere ohled na jeho kulturní odlišnost. [Žalobce] popisuje konfliktní vztahy se svými nadřízenými, kteří podle něj zpochybnili jeho schopnosti pro výkon práce. V jeho projevu je třeba upozornit na to, že [žalobce] má tendenci vykládat události paranoidně. Lze vyslovit hypotézu, že trpí poruchou osobnosti křehkého typu.“

35 Žalobce byl s lékařským stanoviskem ze dne 18. srpna 2009 seznámen a dopisem svých právních zástupců ze dne 26. srpna 2009 požádal OOJ, zejména s ohledem na toto stanovisko, o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, dokud nebude provedeno doplňující lékařské vyšetření. Tato žádost byla rozhodnutím OOJ ze dne 2. září 2009 zamítnuta.

36 Dne 1. října 2009 podal žalobce proti napadenému rozhodnutí stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu.

**Řízení a návrhová žádání účastníků řízení**

37 Návrhem na předběžné opatření došlým kanceláři Soudu dne 6. listopadu 2009 a zaregistrovaným pod referenčním číslem F-92/09 R žalobce navrhl jednak odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí, jednak nařízení předběžných opatření.

38 Dopisem ze dne 19. listopadu 2009 informovala kancelář účastníky řízení o rozhodnutí Soudu vyhovět žádosti žalobce o poskytnutí anonymity.

39 Usnesením ze dne 18. prosince 2009, U v. Parlament (F-92/09 R, Sb. VS s. I-A-1-511 a II-A-1-2771), předseda Soudu nařídil odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí až do vynesení rozhodnutí Soudu, kterým řízení skončí.

40 Předseda Tribunálu Evropské unie vyhověl kasačnímu opravnému prostředku podanému Parlamentem a usnesením ze dne 27. dubna 2010, Parlament v. U [T-103/10 P(R)], výše uvedené usnesení předsedy Soudu zrušil – z důvodu, že Soud měl neprávem za to, že byla v projednávané věci splněna podmínka naléhavosti – a sám ve sporu rozhodl tak, že návrh na předběžné opatření zamítl.

41 V souladu s čl. 91 odst. 4 služebního řádu bylo hlavní řízení přerušeno do vydání rozhodnutí ze dne 5. února 2010, které bylo doručeno téhož dne a kterým OOJ stížnost zamítl.

42 Žalobce navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Parlamentu zaplacení náhrady za nemajetkovou újmu vyčíslenou na 15 000 eur, s výhradou veškerých změn;

— uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

43 Parlament navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobci náhradu všech nákladů řízení.

## Právní otázky

44 Na podporu své žaloby uplatňuje žalobce tři žalobní důvody, z nichž první vychází z nedodržení povinnosti jednat s náležitou péčí stanovené v článku 24 služebního řádu a článku 8 vnitřních pravidel, druhý z porušení čl. 59 odst. 5 služebního řádu a třetí z porušení čl. 12 odst. 2 vnitřních pravidel.

### *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení povinnosti jednat s náležitou péčí stanovené v článku 24 služebního řádu a článku 8 vnitřních pravidel*

Argumenty účastníků řízení

45 Žalobce uvádí, že od roku 2006 začal mít problémy s komunikací se svými kolegy, i když tehdy byla jeho pracovní výkonnost nadále uspokojivá. V roce 2007 s ním byl zahájen postup ke zvyšování kvality práce. I když žalobce souhlasí s tím, že v okamžiku zahájení tohoto postupu se jeho vedoucí oddělení nemohl domnívat, že by pozorované pracovní nedostatky bylo možné přičítat jeho zdravotnímu stavu, po jeho převedení do oddělení „X“ se však podle něj v tomto směru objevily velmi přesné náznaky. Žalobce v tomto ohledu poukazuje na zápis ze schůze, která se konala dne 5. listopadu 2008 mezi jeho vedoucím oddělení a administrátorem útvaru.

46 Žalobce uznává, že se zdráhal připustit existenci psychických potíží a odmítal veškerou pomoc. Podle něj je však pro někoho, kdo trpí takovou poruchou osobnosti, jakou diagnostikoval psychiatr, kterého konzultovala lékařská služba Parlamentu, velmi těžké uznat existenci choroby, neboť chování s ní spojené pokládá dotyčný za přirozené a nevyhnutelné.

47 Podle žalobce přitom první hodnotitel přesto navrhl jeho propuštění. Žalobce dodává, že předpoklad, podle kterého mohly mít pracovní potíže, s nimiž se potýkal, původ v jeho zdravotním stavu, byl zdůrazněn výborem v jeho stanovisku a že výbor vyzval administrativu právě k tomu, aby jeho opodstatněnost ověřila.

48 Žalobce uvádí, že podle článku 24 služebního řádu má administrativa vůči svým zaměstnancům povinnost jednat s náležitou péčí. Podle ustálené judikatury platí, že tato povinnost, jakož i zásada řádné správy znamenají, že pokud administrativa rozhoduje o situaci úředníka, musí vzít v úvahu veškeré skutečnosti, které by mohly ovlivnit její rozhodnutí, a že přitom musí zohlednit nejen zájem služby, ale rovněž zájem úředníka. Jedná-li se o tak závažné rozhodnutí, jako je propuštění z důvodu odborné nezpůsobilosti, má podle žalobce povinnost administrativy jednat s náležitou péčí vyšší intenzitu.

49 Tím, že se hodnotitel v projednávané věci rozhodl, že lékařskou službu Parlamentu nebude okamžitě informovat o podezření na psychické problémy žalobce po jeho převedení do oddělení „X“, porušil podle žalobce povinnost jednat s náležitou péčí stanovenou v článku 24 služebního řádu a článku 8 vnitřních pravidel, a zvláště v jejich odstavci 5. I když žalobce nechtěl existenci těchto problémů uznat ani spolupracovat, bylo podle něj na administrativě, aby na základě své povinnosti jednat s náležitou péčí v případě pochybností o tom, zda žalobcovy potíže při výkonu jeho služebních povinností mohou mít původ v jeho zdravotním stavu, uzavřela, nebo alespoň přerušila řízení o odborné nezpůsobilosti a požádala lékařskou službu o provedení doplňujících vyšetření. Psychiatr, kterého lékařská služba konzultovala, ve svém stanovisku diagnostikuje „poruchu osobnosti křehkého typu“, což podle žalobce mělo tím spíše přimět administrativu k tomu, aby postupovala tímto způsobem.

50 Dopisem ze dne 27. dubna 2010 zaslal žalobce kanceláři Soudu zprávu Dr. H., psychiatra, který po dotazování a vyšetření žalobce dne 21. dubna 2010 dospěl k závěru, že se jedná o závažnou poruchu osobnosti a že je dáno podezření na dekompenzaci zjevnější psychózy. Žalobce zdůvodnil prodlení s tímto novým důkazním návrhem tím, že Dr. H., kterého požádal o schůzku v lednu 2010, měl volný termín až 21. dubna 2010.

51 Parlament na úvod tvrdí, že odkaz na článek 24 služebního řádu je v projednávané věci irelevantní, protože se toto ustanovení netýká povinnosti jednat s náležitou péčí, nýbrž povinnosti orgánů poskytnout pomoc. Parlament se domnívá, že tedy musí odpovědět pouze na argumenty žalobce související s údajným porušením článku 8 vnitřních pravidel.

52 Parlament v tomto ohledu poznamenává, že zhoršování žalobcových pracovních výsledků způsobené zejména nedostatkem motivace a vůle řádně plnit svěřené úkoly se začalo projevovat poté, co získal definitivu.

53 Sociální asistentka, která se v září 2008 na žádost vedoucího lidských zdrojů GŘ „Překlad a ediční činnost“ dostavila na žalobcovo pracoviště, podle Parlamentu nezjistila žádné zvláštní odchylky. Žalobce navíc podle něj nereagoval kladně ani konstruktivně na pomoc, která mu byla sociální asistentkou nabídnuta.

54 Stejně tak ani pověřený lékař Parlamentu, k němuž se žalobce nakonec dostavil dne 20. listopadu 2008, nezjistil podle tvrzení Parlamentu žádné odchylky z lékařského hlediska a odkázal žalobce na sociální asistentku.

55 Parlament zdůrazňuje, že si žalobce přes veškeré snahy orgánu žalobci pomoci ještě stěžoval, že jeho nadřízení nechápou jeho mentalitu. Parlament dodává, že se žalobce v multikulturním a mezinárodním prostředí necítil dobře a že opakovaně projevoval jisté pohrdání Parlamentem, Unií a svou prací, a dokonce vyjádřil vůli ze své funkce odstoupit.

56 Parlament se domnívá, že článek 8 vnitřních pravidel byl v projednávané věci použit správně. V okamžiku zahájení postupu ke zvyšování kvality práce, tj. při úvodním pohovoru podle článku 7 vnitřních pravidel, který proběhl dne 9. července 2007, totiž konečný hodnotitel učinil závěr, že není třeba si vyžádat informace od lékařské služby, protože u žalobce nepozoroval známky odborné nezpůsobilosti, které by bylo možné přičíst zdravotním důvodům. Podle Parlamentu se ostatně ani sám žalobce o existenci takových důvodů nezmínil. Konečný hodnotitel tedy podle Parlamentu jednal plně v souladu s čl. 8 odst. 1 vnitřních pravidel.

57 Psychiatr, jehož lékařská služba konzultovala v srpnu 2009, po vyšetření žalobce dospěl podle Parlamentu k jasnému závěru o neexistenci duševní zmatenosti. Taková diagnóza podle Parlamentu za daných podmínek nijak nevylučovala možnost, aby se administrativa právem domnívala, že žalobcovy pracovní nedostatky nemají původ v jeho zdravotním stavu. Podle Parlamentu zpráva tohoto lékaře každopádně neprokázala existenci spojitosti mezi poruchou osobnosti, kterou u žalobce konstatoval, a pracovními nedostatky. Parlament se domnívá, že z toho může vyvodit, že i v případě diagnostikované poruchy osobnosti byl žalobce s to řádně vykonávat svou práci.

58 Parlament dodává, že chyby, kterých se žalobce dopustil při plnění svých služebních povinností, byly natolik závažné a časté, že narušovaly řádný chod útvaru. Jeho urážlivé vystupování v útvaru, a zvláště jeho kategorické odmítání práce s kolegy určité státní příslušnosti nebo etnického původu podle Parlamentu způsobovalo, že spolupráce byla nemožná.

59 Parlament zpochybňuje výklad zápisu ze schůze konané dne 5. listopadu 2008, o níž je zmínka v bodě 24 výše. Podle Parlamentu bylo na této schůzce pouze navrženo, aby práce a chování žalobce v útvaru byly zblízka sledovány a aby byly zaznamenány veškeré detaily, jež by konečnému hodnotiteli mohly pomoci při rozhodování o žalobcově profesní budoucnosti. Podle Parlamentu bylo též zdůrazněno, že byla vyvinuta veškerá možná snaha o poskytnutí žalobci v případě potřeby psychologické pomoci, ale žalobce psychické problémy stále popíral a veškerou pomoc odmítal. Podle Parlamentu ze zápisu z této schůze nijak nevyplývá, že by při této příležitosti bylo tvrzeno, že by pracovní potíže, s nimiž se žalobce potýkal od okamžiku, kdy obdržel rozhodnutí o svém jmenování úředníkem, měly původ v jeho zdravotním stavu a že by žalobce „potřeboval psychologickou pomoc“.

60 Parlament vyjadřuje pochybnosti o tvrzení žalobce, že se zdráhal uznat existenci svých psychických problémů, neboť podle pověřeného lékaře Parlamentu se žalobce léčil u psychiatra, takže si nutně musel být vědom toho, že má problémy vyžadující psychiatrickou léčbu a mohl se o nich zmínit v rámci postupu ke zvyšování kvality práce.

61 Parlament konečně zpochybňuje relevanci stanoviska výboru. Parlament zdůrazňuje, že výbor není složen z lékařů a že jeho stanovisko bylo vydáno dne 14. května 2009. V květnu 2009 se přitom OOJ mohl opřít o závěry pověřeného lékaře Parlamentu, které byly vysloveny o několik měsíců dříve, a sice v listopadu 2008, po tehdejším vyšetření žalobce, a podle kterých nešlo z lékařského hlediska o žádnou odchylku.

Závěry Soudu

62 Podstatou žalobcova tvrzení je, že když Parlament pokračoval v postupu řešení odborné nezpůsobilosti až do vydání napadeného rozhodnutí, zatímco existovalo mnoho náznaků, na jejichž základě bylo možné v průběhu celého řízení odhalit, že jeho pracovní problémy mohly mít původ v jeho zdravotním stavu, porušil tím povinnost jednat s náležitou péčí podle článku 24 služebního řádu a článku 8

vnitřních pravidel. Žalobce upřesňuje, že povinnost jednat s náležitou péčí ukládá administrativě pozitivní povinnost obrátit se na lékaře v případě úředníků, u nichž byly zpozorovány náznaky psychické poruchy.

63 V tomto ohledu je třeba první žalobní důvod chápat tak, že v zásadě vychází z porušení povinnosti jednat s náležitou péčí, která je konkretizována zejména v článku 8 vnitřních pravidel, aniž je nutné se zabývat rozsahem povinnosti poskytnout pomoc podle článku 24 služebního řádu jako takového.

64 Úvodem je třeba připomenout, že pojem „povinnost administrativy jednat s náležitou péčí“, který byl dále rozvinut judikaturou, odráží rovnováhu práv a povinností, které služební řád zavedl ve vztazích mezi administrativou a zaměstnanci veřejné služby. Tato rovnováha znamená zejména to, že pokud administrativa rozhoduje o situaci úředníka, vezme v úvahu veškeré skutečnosti, které by mohly ovlivnit její rozhodnutí, a že přitom zohlední nejen zájem služby, ale rovněž zájem dotčeného úředníka (rozsudky Soudního dvora ze dne 28. května 1980, Kuhner v. Komise, 33/79 a 75/79, Recueil, s. 1677, bod 22, a ze dne 29. června 1994, Klinke v. Soudní dvůr, C-298/93 P, Recueil, s. I-3009, bod 38).

65 Povinnost jednat s náležitou péčí ukládá administrativě, aby v případě pochybností o tom, zda potíže, s nimiž se úředník potýká při plnění svěřených úkolů, mají původ v jeho zdravotním stavu, postupovala s veškerou řádnou péčí, aby tyto pochybnosti rozptýlila, a to ještě před tím, než bude vydáno rozhodnutí o propuštění uvedeného úředníka (viz obdobně rozsudek Soudu prvního stupně ze dne 26. února 2003, Latino v. Komise, T-145/01, Recueil FP, s. I-A-59 a II-337, bod 93).

66 Tento požadavek se odráží v samotných vnitřních pravidlech, neboť článek 8 uvedených pravidel stanoví, že konečnému hodnotiteli za určitých okolností přísluší obrátit se na lékařskou službu Parlamentu, ví-li o skutečnostech, jež mohou odhalit, že by vytýkané chování úředníka mohlo mít původ v jeho zdravotním stavu.

67 Povinnosti, které administrativě vznikají na základě povinnosti jednat s náležitou péčí, jsou navíc podstatně zesíleny, jedná-li se o zvláštní situaci úředníka, u nějž jsou dány pochybnosti o jeho duševním zdraví, a tedy o jeho schopnosti hájit odpovídajícím způsobem své vlastní zájmy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2006, de Brito Sequeira Carvalho v. Komise, F-17/05, Sb. VS s. I-A-1-149 a II-A-1-577, bod 72). To platí tím spíše, když dotyčnému úředníkovi stejně jako v projednávané věci hrozí propuštění, a nachází se tedy ve zranitelném postavení.

68 Ze zápisu ze schůze konané dne 5. listopadu 2008, která se týkala začlenění žalobce do oddělení „X“ a jehož adresáty byli vedoucí kanceláře a generální ředitel, v projednávané věci vyplývá, že žalobce projevoval dobrou vůli, měl ale problémy s komunikací se svými kolegy, kvůli svému chování byl v rámci oddělení osamocený a vedoucí daného oddělení se obával, že toto chování v dlouhodobém výhledu zhorší atmosféru v oddělení. V tomto zápisu bylo také uvedeno, že byla vyvinuta veškerá snaha o poskytnutí žalobci v případě potřeby psychologické pomoci ze strany lékaře nebo sociálního pracovníka, ale žalobce jakékoli problémy popřel a veškerou pomoc odmítl.

69 Ohledně návrhu na žalobcovo propuštění byl mimoto konzultován výbor. Ve stanovisku, které vydal dne 14. května 2009, dospěl výbor k závěru, že žalobce není schopen uspokojivě plnit pracovní úkoly, které mu byly zadány, a pracovat v rámci takového multikulturního prostředí, jaké panuje v Parlamentu. Dále dospěl k závěru, že administrativa musí zjistit, zda je žalobcova odborná nezpůsobilost způsobena zdravotními důvody. Nakonec schválil návrh na propuštění, pokud se prokáže, že žalobcovu pracovní nepřizpůsobivost nelze připisovat zdravotním důvodům, nebo pokud se žalobce odmítne podrobit lékařskému vyšetření nezbytnému k vyvrácení možnosti, že jeho pracovní potíže mají původ v jeho zdravotním stavu.

70 Je třeba konstatovat, že obsah stanoviska je z velké části věnován otázce případné souvislosti mezi žalobcovými pracovními potížemi a jeho duševním stavem.

71 Výbor tak ve stanovisku uvedl, že mu některé z osob, které s žalobcem pracovaly, sdělily, že mají pochybnosti o jeho duševním stavu, a sám výbor měl ze žalobcových slov zřetelný dojem, že jeho duševní stav je nestabilní nebo narušený.

72 Výbor také ve stanovisku poznamenal, že se během slyšení, která konal, ukázalo, že žalobcovi nadřízení mají shodný názor, že se žalobce krátce poté, co získal definitivu, začal chovat nezvykle, což zahrnovalo mimo jiné opakující se záchvaty antisociálního chování vůči kolegům, odmítání plnit úkoly, které mu byly svěřeny, a to bez zjevného důvodu nebo z výstředních důvodů, nebo také nemístné výbuchy smíchu.

73 Ve stanovisku výboru bylo navíc zdůrazněno několik skutečností, a sice že GŘ „Překlad a ediční činnost“ kontaktovalo lékařskou službu Parlamentu v srpnu 2008 a ta žalobci navrhla schůzku za účelem posouzení „náznaků případné deprese“, které zpozorovala již v prosinci 2006, ale žalobce na tuto výzvu nereagoval; GŘ „Překlad a ediční činnost“ tedy požádalo lékařskou službu Parlamentu, aby zasáhla, ale žalobce reagoval odmítavě. Ze spisu také vyplývá, že když žalobce ke konci roku 2008 pracoval v oddělení „X“, byla mu nabídnuta psychologická pomoc mimo jiné u lékaře, žalobce ale veškerou pomoc odmítl.

74 Administrativě přísluší dbát na to, že úředníci nebo zaměstnanci nebudou zneužívat nebo podvodně využívat práv, která odvozují od služebního řádu, zvláště z titulu pojištění pro případ invalidity.

75 S ohledem na výše uvedené je však třeba vyslovit závěr, že administrativa měla na konci roku 2008, a přinejmenším v květnu 2009, kdy výbor vydal své stanovisko, k dispozici dostatek údajů, na jejichž základě bylo možné předpokládat, že chování vytýkané žalobci lze připisovat zdravotním příčinám. Za takových okolností administrativě příslušelo postupovat ještě před vydáním napadeného rozhodnutí s veškerou řádnou péčí, aby se ujistila, že tomu tak ve skutečnosti není.

76 Na svou obhajobu přitom Parlament pouze uvádí, že v okamžiku, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, měla administrativa k dispozici údaje, na jejichž základě se mohla domnívat, že žalobcovy pracovní potíže nemají původ v jeho zdravotním stavu.

77 Parlament poukazuje nanejvýš na posouzení učiněné jeho sociální asistentkou po návštěvě, která se uskutečnila v září 2008 na pracovišti žalobce, a na posouzení učiněné jeho pověřeným lékařem, který během návštěvy dne 20. listopadu 2008 podle Parlamentu nezjistil žádnou zdravotní odchylku.

78 Na základě posouzení provedeného sociální asistentkou, která nemá nezbytnou lékařskou kvalifikaci, však administrativa nemůže rozptýlit veškeré pochybnosti o tom, zda pracovní potíže, s nimiž se některý z jejích zaměstnanců potýká, mají původ v jeho zdravotním stavu.

79 Pokud jde o „vyšetření“ provedené pověřeným lékařem Parlamentu dne 20. listopadu 2008, jedinou skutečností založenou do spisu ohledně tohoto „vyšetření“ je e-mail ze dne 27. října 2009, ve kterém se uvádí:

„Tento pohovor jsem vedl s [žalobcem] za přítomnosti sociální asistentky s cílem rozšířit vyšetření o sociální aspekty, s nimiž se [žalobce] mohl potýkat. Během tohoto pohovoru se neudálo nic zvláštního.“

80 Z tohoto e-mailu přitom nevyplývá, že by pověřený lékař Parlamentu, který ostatně není psychiatr, po provedeném pohovoru stanovil diagnózu nebo vyvodil závěry o tom, zda mají žalobcovy pracovní potíže případně původ v jeho zdravotním stavu; pověřený lékař se totiž zmiňuje pouze o průběhu pohovoru a o tom, že při té příležitosti nedošlo k žádné události.

81 Skutečnosti, na které poukazuje Parlament, se tedy nejeví být dostatečně přesvědčivé.

82 Parlament hlavně nezmiňuje žádné kroky, které by administrativa podnikla od okamžiku, kdy se seznámila se stanoviskem výboru, do vydání napadeného rozhodnutí.

83 Kroky, s jejichž pomocí by se určilo, zda mají žalobcovy pracovní potíže původ v jeho zdravotním stavu, přitom zvláště v této fázi řízení byly zcela nezbytné, protože byly doporučeny výborem a protože se výbor, který měl možnost důkladněji zkoumat žalobcovu situaci, výslovně zmínil o možné souvislosti mezi žalobcovými pracovními potížemi a jeho duševním zdravím.

84 V projednávané věci si navíc administrativa mohla – s ohledem na stanovisko – žalobcovo opakované odmítání veškerých nabídek pomoci důvodně vykládat tak, že žalobce podle všeho popírá, že by mohl trpět duševní poruchou, a tedy jako známku toho, že ze zdravotních důvodů není schopen odpovídajícím způsobem hájit své zájmy. Skutečnost, že žalobce byl sledován psychiatrem, sice zdaleka nedokazuje, že nebyl schopen rozpoznat existenci duševní poruchy, ale spíše může být důvodem pro to, aby Parlament projevil více obezřetnosti.

85 Jak bylo uvedeno výše, není-li úředník schopen jednat na vlastní účet a posoudit samotnou existenci své nemoci, může tato situace případně znamenat pozitivní povinnost orgánu, a to tím spíše když stejně jako v projednávané věci dotyčnému úředníkovi hrozí propuštění, a nachází se tedy ve zranitelném postavení. V této konkrétní souvislosti proto administrativě příslušelo trvat na tom, aby žalobce souhlasil s doplňujícím lékařským vyšetřením, zejména s využitím práva orgánu dát úředníka vyšetřit pověřeným lékařem na základě čl. 59 odst. 5 služebního řádu, který umožňuje vyzvat úředníka, aby nastoupil dovolenou, vyžaduje-li to jeho zdravotní stav.

86 Parlament přitom nedokazuje ani netvrdí, že by v konkrétní souvislosti, která je připomenuta v předchozím bodě, byla vyvinuta konkrétní snaha – poté, co se seznámil se stanoviskem výboru – o přesvědčení žalobce, aby se dal vyšetřit lékařem. Krom toho napadené rozhodnutí v tomto ohledu mlčí, i navzdory vydanému stanovisku, a neobsahuje nic, co by odůvodňovalo neprovedení žádného lékařského vyšetření.

87 Tento nedostatek řádné péče vůči žalobci je tím spíše nevysvětlitelný, že ačkoli již bylo vydáno napadené rozhodnutí, Parlament prostřednictvím své lékařské služby neváhal – poté, co se žalobce k uvedené službě dostavil – pověřit v srpnu 2009 jeho vyšetřením psychiatra. Toto posledně uvedené rozhodnutí Parlamentu přijaté sotva měsíc po vydání napadeného rozhodnutí potvrzuje, že bylo nutné provést vyšetření žalobce lékařem specialistou, a dokládá tedy mezery v řízení, jež vedlo ke spornému propuštění.

88 Takové lékařské vyšetření žalobce se přitom mělo konat před přijetím zvažovaného rozhodnutí o propuštění, které by pak mohlo být odůvodněné, kdyby takto konzultovaný lékař skutečně vyloučil, že by chování vytýkané žalobci bylo způsobeno jakýmikoli zdravotními důvody.

89 Aniž je třeba se vyslovovat k přípustnosti důkazního návrhu předloženého žalobcem dne 27. dubna 2010, je třeba s ohledem na výše uvedené konstatovat, že Parlament nepostupoval s řádnou péčí, aby rozptýlil veškeré pochybnosti o tom, že žalobcovy pracovní potíže mohly mít původ v jeho zdravotním stavu, a že tak porušil povinnost jednat s náležitou péčí, a tedy článek 8 vnitřních pravidel.

90 Aniž je třeba zkoumat ostatní žalobní důvody, je tedy třeba prvnímu žalobnímu důvodu vyhovět, a napadené rozhodnutí proto zrušit.

**K návrhu na přiznání náhrady újmy**

91 Žalobce požaduje jako náhradu za nemajetkovou újmu, která mu podle jeho tvrzení vznikla, zaplacení částky 15 000 eur.

92 Parlament zdůrazňuje, že žalobce nijak neupřesňuje, v čem má spočívat újma, kterou údajně utrpěl, a jeho návrh tedy považuje za nepřípustný.

93 Parlament má podpůrně za to, že žalobce nepodal důkaz o protiprávnosti vytýkaného jednání.

94 V tomto ohledu lze jen stěží zpochybnit fakt, že protiprávní jednání Parlamentu konstatované v bodě 87 výše přivodilo žalobci nemajetkovou újmu.

95 Zrušení protiprávního aktu, které působí *ex tunc*, však může samo o sobě představovat vhodnou a v zásadě dostačující nápravu veškeré nemajetkové újmy, kterou tento akt mohl způsobit (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. července 1987, Hochbaum a Rawes v. Komise, 44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, Recueil, s. 3259, bod 22; rozsudky Soudu prvního stupně ze dne 9. listopadu 2004, Montalto v. Rada, T-116/03, Sb. VS s. I-A-339 a II-1541, bod 127, a ze dne 6. června 2006, Girardot v. Komise, T-10/02, Sb. VS s. I-A-2-129 a II-A-2-609, bod 131; rozsudek Soudu ze dne 8. května 2008, Suvikas v. Rada, F-6/07, Sb. VS s. I-A-1-151 a II-A-1-819, bod 151), ledaže žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu, kterou lze oddělit od protiprávnosti, na jejímž základě byl akt zrušen a která nemůže být tímto zrušením zcela napravena (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise, C-343/87, Recueil, s. I-225, body 27 a 28).

96 Žalobce sice v projednávané věci mohl zakusit pocit nespravedlivosti, frustrace nebo nejistoty, tato újma ale byla vhodným a dostačujícím způsobem napravena zrušením napadeného rozhodnutí, jímž byla způsobena.

97 V důsledku toho je třeba návrh na náhradu újmy zamítnout.

**K nákladům řízení**

98 Článek 87 odst. 1 jednacího řádu stanoví, že s výhradou ostatních ustanovení osmé kapitoly hlavy druhé uvedeného jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle druhého odstavce tohoto článku může Soud v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení, nebo se mu náhrada nákladů řízení neuloží.

99 Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že Parlament je účastníkem řízení, který v podstatné míře neměl ve věci úspěch. Žalobce krom toho ve svých návrhových žádáních výslovně požadoval, aby byla Parlamentu uložena náhrada nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že okolnosti projednávané věci neodůvodňují použití ustanovení čl. 87 odst. 2 jednacího řádu, je tedy důvodné uložit Parlamentu náhradu všech nákladů řízení.

Z těchto důvodů

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (druhý senát)

rozhodl takto:

**1) Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 6. července 2009 o propuštění U se zrušuje.**

**2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

**3) Parlamentu se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Tagaras Van Raepenbusch Rofes i Pujol

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 28. října 2010.

Vedoucí soudní kanceláře
W. Hakenberg

Předseda
H. Tagaras

Text tohoto rozhodnutí, jakož i text rozhodnutí soudů Evropské unie v něm uvedených a dosud nezveřejněných ve Sbírce rozhodnutí jsou k dispozici na internetové stránce Soudního dvora www.curia.europa.eu.